

IZGUBLJENA DRAHMA

„Ili koja to žena, ima li deset drahma pa izgubi jednu, ne zapali svjetiljku, pomete kuću i brižljivo pretraži dok je ne nađe? A kad je nađe, pozove prijateljice i susjede pa će im: Radujte se sa mnom, našao drahmu što je bijah izgubila. Tako kažem vam, biva radost pred anđelima Božjim zbog jednog obraćenog grešnika!“ (Lk 15,8-11)

Poantu ove prispodobе donosi sam Isus primjenjujući sliku o izgubljenom drahmi na čovjeka koji se svojim grijesima izgubio od Boga. Unatoč tome, pokušat ću u ovom razmatranju dati ovoj prispodobu drukčiji, novi smisao, primjenjujući je na odnos čovjeka prema Bogu u njegovom životu.

Tekst me, naime, potaknuo da u njemu prepoznam Isusa. To veliko bogatstvo koje treba tražiti sa svom upornošću i brižljivošću upravo poput ove žene iz Lukinog evanđelja koja traži svoju izgubljenu drahmu. Često puta mi ljudi izgubimo razne stvari u svom životu. Neke su nam važne, a neke manje važne. Znamo, ono što nam je važno tražit ćemo svim silama i nećemo prestati dok ih ne nađemo. Izvrnut ćemo sve naopačke samo da do te stvari dođemo. Kad dobro pogledamo, polako uviđamo da se to događa i u našem duhovnom životu, čega smo vjerojatno manje svjesni. Često puta Boga smetnemo s uma, dobro nam je, zdravi smo, sve nam ide od ruke pa nekako niti ne mislimo na Boga. Polako dubinu svoje duše zatrpavamo kojekakvim stvarima pa se na to i ne osvrćemo. Ali kad to dođe do određene granice i počne nam smetati, polako se počne okretati ta slika. Postanemo opterećeni, zabrinuti za svoj život, obitelj, školu i sjetimo se da bi nam netko mogao pomoći. U jednom trenutku okrećemo se Onome koji to može, ali budući da smo ga smetnuli i zatrpali sada ga trebamo pronaći. Sada se počinjemo pitati: pa gdje je taj Bog, zašto ga nema sad kad ga trebam? Zašto se ovo događa baš meni? Javlja se razna pitanja u kojima se očituje naše nepoznavanje Boga. Tako govorimo jer ne znamo da je On uvijek bio uz nas i onda kad nam je sve išlo od ruke, a pogotovo onda kad nam ne ide onako kako bismo željeli. Sveti Augustin to lijepo opisuje: „Kasno sam te uzljubio ljepoto tako stara i tako nova, kasno sam te uzljubio, a eto: Ti si bio u meni, a ja izvan sebe.“ Ne znamo kako je naš Otac uvijek s nama. Toga nismo svjesni jer ga dovoljno ne poznajemo, jer smo opterećeni drugim stvarima, a On je s nama i kad padamo, kad smo u grijesima i daleko od njega, onda kad smo ga izgubili i zakopali duboko u sebi. Tek kad to shvatimo, možemo započeti potragu za Bogom. Možemo početi tražiti izgubljenu drahmu – Isusa.

Trebamo se vratiti, prvo sami sebi, a potom upaliti svjetiljku u svojoj duši, otkloniti od sebe sve ono što nam zaklanja tu “izgubljenu drahmu“, pomesti sve ono što nam priječi da nam je ta Drahma uvijek na čistom obzorju. I onda kad je nađemo bit ćemo sretni jer ćemo spoznati koliko nas uistinu Bog ljubi i saznajući to nastojat ćemo čuvati dubinu svoje duše uvijek čistom da Ga ponovno ne izgubimo. Tada možemo započeti slavlje i tu radost koja prati slavlje podijeliti s prijateljima, susjedima jer velika je radost zbog jednog obraćenog grešnika, u ovom slučaju samog sebe.

Isuse daj da očistim svoje srce i svoju dušu i da te ponovno nađem. Ti si moja izgubljena “Drahma“. Ne znam kad sam je i gdje izgubio i zatrpao svojim brigama, grijesima i nepovjerenjem Tebi. Ima previše stvari kojima se zaokupljam više nego Tobom. Isuse daj mi da ponovno pronađem svoju izgubljenu “Drahmu“ – Tebe – i da s drugima u radosti to mogu podijeliti i proslaviti.

Fra Josip Sušić